

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย
ที่ สค ๑๓๓/๒๕๕๕

เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของโรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่
จังหวัดเชียงใหม่ เกี่ยวกับรายงานผลการตรวจพิสูจน์ ดี เอ็น เอ

ผู้อุทธรณ์ : นาย ก.

หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบ : โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่

อุทธรณ์เรื่องนี้ได้ความว่า ผู้อุทธรณ์เป็นนักโทษอาญาคดีหมายเลขแดง ที่ - มีหนังสือลงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๕ ถึงหัวหน้าภาควิชานิติเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ขอรายงานผลการตรวจพิสูจน์ ดี เอ็น เอ ของผู้อุทธรณ์เปรียบเทียบกับ ดี เอ็น เอ เนื้อเยื่อในชอกเล็บผู้ตายตามหนังสือแจ้งผลการตรวจของภาควิชานิติเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ฉบับลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๑

โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ มีหนังสือ ที่ ศธ ๖๓๙๓ (๘) .๒/๔๒๔๑ ลงวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๕๕ ถึงผู้บัญชาการเรือนจำกลางพิษณุโลกชี้แจง ดังนี้

๑. ภาควิชานิติเวชศาสตร์ได้รับหนังสือเรื่องขอรายงานผลการตรวจพิสูจน์ ดี เอ็น เอ ฉบับลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๑ จากผู้นำหนังสือของผู้อุทธรณ์ลงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๕ ไว้เมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๕ เวลา ๑๔.๓๐ น. ตามสำเนาที่ผู้ขอแนบมาจริง

๒. ภาควิชานิติเวชศาสตร์ตรวจสอบแล้วปรากฏว่าภาควิชานิติเวชศาสตร์ได้จัดทำหนังสือที่ ศธ ๐๕๑๕ (๐๕).๑๐/๖๔๗ ลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๑ เรื่องรายงานผลการตรวจพิสูจน์ ดี เอ็น เอ จริง แต่ในหนังสือดังกล่าวไม่ปรากฏชื่อของผู้อุทธรณ์ คงมีแต่รายชื่อของบุคคลอื่น หนังสือฉบับ

คำวินิจฉัย ที่ สค ๑๓๓/๒๕๕๕

ดังกล่าวจึงไม่เกี่ยวข้องกับผู้อุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์จึงมิได้มีส่วนได้เสียในหนังสือดังกล่าว และเป็นข้อมูลข่าวสารของราชการที่มีลักษณะมิให้เปิดเผยได้ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๑๕ (๕) ซึ่งบัญญัติว่า รายงานทางการแพทย์หรือข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการรุกรานสิทธิส่วนบุคคลโดยไม่สมควร และการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าว ผู้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารอาจเข้าข่ายความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๓ , ๓๒๖ หรือมาตรา ๓๒๘ และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๒๐

๓. ข้อความที่เขียนด้วยลายมือปรากฏชื่อผู้อุทธรณ์และขีดเส้นใต้เส้นแดงในหนังสือของผู้อุทธรณ์ลงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๕ ข้อความว่า “ไม่รับพิจารณาเพราะไม่ใช่หนังสือของราชการ” นั้น ภาควิชานิติเวชศาสตร์ตรวจสอบแล้วปรากฏว่าลายมือดังกล่าวมิใช่ลายมือของเจ้าหน้าที่ทุกคนของภาควิชานิติเวชศาสตร์

ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๕ ถึงประธานกรรมการข้อมูลข่าวสารของทางราชการอุทธรณ์คำสั่งที่มีให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของโรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาคำอุทธรณ์ คำชี้แจงของผู้รับมอบอำนาจจากผู้อุทธรณ์ คำชี้แจงของผู้แทนโรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ และเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงสรุปได้ ความว่า เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๘ เวลากลางคืน มีคนร้ายใช้ก้อนอิฐเป็นอาวุธทุบศีรษะนางสาว ข. และจับนางสาว ข. มัดผูกติดกับต้นไม้แล้วใช้สายเข็มขัดนิรภัยที่ตัดจากรถยนต์ของนางสาว ข. รัดคอนางสาว ข. จนถึงแก่ความตาย นาย ก. (ผู้อุทธรณ์) ตกเป็นผู้ต้องสงสัยในคดีนี้เนื่องจากมีความใกล้ชิดกับผู้ตาย แต่การสืบสวนสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานเป็นเวลาเกือบหนึ่งปี พนักงานสอบสวนไม่สามารถหาหลักฐานเชื่อมโยงผู้อุทธรณ์กับการตายของผู้ตายได้ จึงงดการสอบสวนและพนักงานอัยการได้มีคำสั่งให้งดการสอบสวนตามความเห็นของพนักงานสอบสวน ต่อมาบิดาของผู้ตายได้ยื่นฟ้องผู้อุทธรณ์ต่อศาลจังหวัดเชียงใหม่ฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ศาลจังหวัดเชียงใหม่พิจารณาแล้วพิพากษาว่าผู้อุทธรณ์มีความผิดตามฟ้องและลงโทษจำคุกตลอดชีวิต ผู้อุทธรณ์อุทธรณ์ต่อศาลอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ผู้อุทธรณ์เห็นว่าตนมิได้กระทำความผิดตามคำพิพากษา จึงพยายามสืบหาพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตน ต่อมาทนายความของผู้อุทธรณ์ได้พบพยานหลักฐานสำคัญคือผลการตรวจพิสูจน์ลายนิ้วมือแฝงของคนร้ายในรถยนต์ของผู้ตาย ผู้เชี่ยวชาญการตรวจพิสูจน์ได้ทำการตรวจพิสูจน์เปรียบเทียบกับลายนิ้วมือของผู้อุทธรณ์แล้วลงความเห็นว่าเป็นคนคนเดียวกัน

คำวินิจฉัย ที่ สค ๑๓๓/๒๕๕๕

หลักฐานดังกล่าวได้มีการปิดบังไว้ มิได้นำมาแสดงต่อศาลและผู้อุทธรณ์ไม่ทราบว่ามีหลักฐานดังกล่าวอยู่ หลักฐานสำคัญอีกชิ้นหนึ่งที่พิสูจน์ความบริสุทธิ์ของผู้อุทธรณ์ว่าได้กระทำความผิดตามฟ้องคือผลการตรวจพิสูจน์ DNA ที่ปรากฏในผ้าพันคอสีดำที่ใช้ผูกปิดตาผู้ตายและเนื้อเยื่อที่ชอกเล็บของผู้ตาย แพทย์ได้ทำการตรวจพิสูจน์ลงความเห็นว่าเป็นไม่ตรงกับ DNA ที่ปรากฏในผ้าพันคอ แต่เนื่องจากผลการตรวจพิสูจน์ดังกล่าวไม่มีความชัดเจนเพียงพอ ประกอบกับ พ.ต.ท. สนธิ สมสร้าง พยานโจทก์ เบิกความต่อคำถามถึงทนายความของผู้อุทธรณ์ว่าเนื้อเยื่อที่ชอกเล็บดังกล่าวอาจเป็นเนื้อเยื่อของผู้ตายเองก็ได้ ต่อมาทนายความของผู้อุทธรณ์สืบทราบว่ามีรายงานการตรวจพิสูจน์ DNA ของแพทย์เพิ่มเติมอีกหนึ่งฉบับ ซึ่งแพทย์ลงความเห็นว่าเป็นเนื้อเยื่อที่ชอกเล็บของผู้ตายมิใช่เนื้อเยื่อของผู้ตายเอง จึงน่าจะเป็นเนื้อเยื่อของคนร้ายซึ่งถูกผู้ตายช่วยทำร้ายขณะต่อสู้ อีกทั้ง DNA ดังกล่าวยังตรงกับ DNA ที่ปรากฏในผ้าพันคอสีดำซึ่งคนร้ายใช้ผูกตาผู้ตายก่อนลงมือรัดคอ ผลการตรวจพิสูจน์นี้คือรายงานการตรวจพิสูจน์ของแพทย์ ลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๑ หลักฐานสำคัญนี้ได้ถูกปิดบังไว้มิได้นำมาขึ้นแสดงต่อศาลและฝ่ายผู้อุทธรณ์ มิได้รู้ว่ามีหลักฐานเช่นว่านี้ ต่อมาทนายความของผู้อุทธรณ์ได้สืบทราบว่ารายการตรวจพิสูจน์ DNA ดังกล่าวนั้นไม่ปรากฏว่าอยู่ในความครอบครองของตำรวจภูธรภาค ๕ หรืออยู่ที่พนักงานสอบสวน แต่มีสำเนาเก็บไว้ที่โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ ผู้อุทธรณ์จึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๕ ถึงหัวหน้าภาควิชานิติเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ขอรายงานผลการตรวจพิสูจน์ DNA ของผู้อุทธรณ์เปรียบเทียบ ดี เอ็น เอ เนื้อเยื่อที่ชอกเล็บผู้ตายตามหนังสือแจ้งผลการตรวจของภาควิชานิติเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ฉบับลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๑ แต่โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ปฏิเสธการเปิดเผย ผู้อุทธรณ์จึงอุทธรณ์คำสั่งโรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ที่มีให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าว

ในชั้นพิจารณาของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย ผู้รับมอบอำนาจจากผู้อุทธรณ์ชี้แจงว่าโรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ปฏิเสธการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามอุทธรณ์โดยชี้แจงว่ามีรายงานการตรวจพิสูจน์ DNA ดังกล่าวอยู่จริง แต่รายงานดังกล่าวไม่ปรากฏชื่อของผู้อุทธรณ์มีแต่รายชื่อของบุคคลอื่น ผู้อุทธรณ์จึงไม่มีส่วนได้เสียในข้อมูลดังกล่าว และโรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ได้รับความคุ้มครองมิให้เปิดเผยตามมาตรา ๑๕ (๕) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ นั้น ผู้อุทธรณ์เห็นว่าคำปฏิเสธของโรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ไม่มีเหตุผลสมควรให้รับฟังเพราะถึงแม้ว่า

คำวินิจฉัย ที่ สค ๑๓๓/๒๕๕๕

เอกสารดังกล่าวไม่ปรากฏชื่อผู้อุทธรณ์ก็ตาม แต่เป็นหลักฐานสำคัญในคดีสามารถรับฟังได้ว่าผู้อุทธรณ์มิได้เป็นผู้กระทำความผิดตามคำฟ้องของโจทก์ ผู้อุทธรณ์ย่อมเป็นผู้มีส่วนได้เสียโดยตรงในข้อมูลข่าวสารดังกล่าว และสามารถที่จะนำข้อมูลข่าวสารดังกล่าวไปแสดงต่อศาลฎีกาเพื่อให้มีการพิจารณาคดีใหม่หรือมีคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม และการที่โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่กล่าวอ้างมาตรา ๑๕ (๕) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ว่าเป็นรายงานแพทย์หรือข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการรุกรานสิทธิส่วนบุคคลโดยไม่สมควร และการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าว ผู้เปิดเผยข้อมูลอาจเข้าข่ายความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๓ , ๓๒๖ หรือมาตรา ๓๒๘ และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๒๐ นั้น ผู้อุทธรณ์เห็นว่า หากไม่เปิดเผยข้อมูลตามอุทธรณ์ก็จะทำให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดต้องรับโทษทางคดีอาญาโดยไม่สมควรต้องได้รับ หากมีการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวแล้ว การเปิดเผยดังกล่าวก็หาเป็นการรุกรานสิทธิส่วนบุคคลโดยไม่สมควรไม่ และหากข้อมูลข่าวสารตามอุทธรณ์เป็นข้อมูลที่มีรายชื่อมีส่วนในการกระทำความผิดอาญาหรือกระทำความผิดอาญา บุคคลดังกล่าวก็หาสมควรได้รับเอกสิทธิ์คุ้มครองตามกฎหมายแต่อย่างใดไม่ และย่อมมิใช่ผู้เสียหายโดยนิตินัยที่อาจยื่นฟ้องผู้เปิดเผยข้อมูลโดยสุจริตทั้งคดีแพ่งและอาญาที่กล่าวอ้างมาแต่อย่างใด แต่ถ้าหากข้อมูลนั้นผู้มีส่วนได้เสียใช้ผู้กระทำความผิดหรือมีส่วนร่วมการกระทำความผิด การเปิดเผยข้อมูลก็ไม่เกิดความเสียหายอันจะทำให้เกิดสิทธิในการฟ้องร้องทั้งทางแพ่งและอาญาแต่อย่างใด

ในชั้นพิจารณาของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ชี้แจงว่า โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ปฏิเสธการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามอุทธรณ์เนื่องจากโรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ตรวจสอบแล้วปรากฏว่า ภาควิชานิติเวชศาสตร์ได้จัดทำหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๑๕ (๐๕). ๑๐/๖๔๗ ลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๑ เรื่องรายงานผลการตรวจพิสูจน์ DNA และพบว่าในหนังสือดังกล่าวไม่ปรากฏชื่อผู้อุทธรณ์คงมีแต่รายชื่อของบุคคลอื่น และไม่ปรากฏข้อความตามหนังสืออุทธรณ์คำสั่งไม่รับหนังสือขอรายงานผลการตรวจพิสูจน์ DNA ต่อผู้อำนวยการโรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๕ กล่าวคือ เป็นรายงานผลการตรวจพิสูจน์ DNA ของบุคคลอื่นเปรียบเทียบ DNA เนื้อเยื่อในชอกเล็บผู้ตายและเป็นการเปรียบเทียบคราบอสุจิที่ติดกับกระดาดชำระกับ DNA ของผู้ตาย มิใช่เป็นการเปรียบเทียบกับผู้อุทธรณ์แต่อย่างใด โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่พิจารณาแล้วเห็นว่า หนังสือฉบับดังกล่าวไม่เกี่ยวข้องกับอุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์จึงมิได้มีส่วนได้ส่วนเสียในหนังสือฉบับดังกล่าว สำหรับกรณีที่ผู้อุทธรณ์ขอให้เปิดเผยภาพถ่ายเศษเล็บมีอนั้น โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ตรวจสอบแล้วพบว่า ไม่ปรากฏข้อความว่า

คำวินิจฉัย ที่ สค ๑๓๓/๒๕๕๕

ผู้อุทธรณ์ได้ขอภาพถ่ายเศษเล็บมือ อย่างไรก็ดีตามโรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ได้ให้ภาควิชานิติเวชศาสตร์ ตรวจสอบแล้ว ปรากฏว่าไม่พบบันทึกภาพถ่ายเศษเล็บมือของผู้อุทธรณ์ นอกจากนี้ผู้อุทธรณ์ได้เป็นผู้ชี้แจงเองว่า “ได้ให้หมายความและให้ญาติไปขอดูภาพถ่ายนิ้วมือและเล็บมือของผู้อุทธรณ์ที่ตำรวจภูธรภาค ๕ ” โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่คาดว่า ภาควิชานิติเวชศาสตร์มิได้เป็นผู้บันทึกภาพถ่ายเล็บมือและนิ้วมือของผู้อุทธรณ์และมีได้ครอบครองภาพถ่ายดังกล่าว นอกจากนี้ได้ชี้แจงว่า เอกสารตามอุทธรณ์ไม่ได้เกี่ยวข้องกับหนังสือแจ้งผลการตรวจของภาควิชานิติเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ฉบับลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๑ แต่เกี่ยวข้องกับหนังสือฉบับลงวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๔๙ ซึ่งเป็นเอกสารที่ผู้อุทธรณ์มีอยู่แล้วและเป็นเอกสารที่ศาลใช้ประกอบการพิพากษาคดีโดยระบุพยานหลักฐานที่ใช้ประกอบคำพิพากษาว่า พบเศษเล็บซึ่งปรากฏว่า DNA ตรงกับจำเลย (ผู้อุทธรณ์) อยู่ในรอยน้ตของผู้ตายเพียงชิ้นเดียว และผู้อุทธรณ์ไม่ได้นำสืบว่ามีครั้งใดบ้างในขณะที่อยู่ในรอยน้ตของผู้ตาย จำเลยตัดเล็บหรือเล็บของจำเลยฉีกขาดออกเช่นนี้จึงมีแนวโน้มที่จะเกิดการใช้ความรุนแรงในขณะที่จำเลยอยู่ในรอยน้ตของผู้ตาย โดยที่ศาลไม่ได้ใช้หนังสือ ที่ ศธ ๐๕๑๕ (๐๕).๑๐/๖๔๗ ลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ประกอบการพิพากษาแต่อย่างใด

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อมูลข่าวสารที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอคือรายงานผลการตรวจพิสูจน์ DNA ของผู้อุทธรณ์เปรียบเทียบกับ DNA เนื้อเยื่อในซอกเล็บผู้ตายตามหนังสือแจ้งผลการตรวจของภาควิชานิติเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ฉบับลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๑ เป็นรายงานผลการตรวจพิสูจน์ DNA ของบุคคลอื่นเปรียบเทียบกับ DNA เนื้อเยื่อในซอกเล็บผู้ตาย แม้ว่ารายงานผลการตรวจพิสูจน์ DNA ดังกล่าว ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าเป็นรายงานผลการตรวจพิสูจน์ DNA ของผู้อุทธรณ์เปรียบเทียบกับผู้ตายก็ตาม แต่รายงานผลการตรวจพิสูจน์ DNA ดังกล่าวสามารถนำมาพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของผู้อุทธรณ์ซึ่งถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ฆ่าผู้ตายและศาลพิพากษาให้จำคุกตลอดชีวิต เพื่อใช้ในการปกป้องสิทธิของตนและเป็นพยานหลักฐานในการประกอบการฟ้องร้องในคดี ดังนั้น เมื่อพิจารณาถึงการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ ประโยชน์สาธารณะ และประโยชน์ของเอกชนที่เกี่ยวข้องประกอบกันแล้ว ข้อมูลข่าวสารดังกล่าวจึงเป็นข้อมูลข่าวสารที่เปิดเผยให้ผู้อุทธรณ์ทราบได้ ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดิน

คำวินิจฉัย ที่ สค ๑๓๓/๒๕๕๕

และการบังคับใช้กฎหมาย จึงวินิจฉัยให้โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอพร้อมทั้งสำเนาที่มีคำรับรองถูกต้องให้แก่ผู้อุทธรณ์ ทั้งนี้ โดยมีเงื่อนไขให้ผู้อุทธรณ์นำข้อมูลข่าวสารตามคำวินิจฉัยนี้ไปใช้ในทางคดีเท่านั้น

นายสมยศ เชื้อไทย

หัวหน้าคณะที่ ๓

นายธรรมรักษ์ การพิศิษฐ์

กรรมการ

นายสีกหาญ โตมรศักดิ์

กรรมการ

นายสุพจน์ ไพบูลย์

กรรมการ

นายวรเจตน์ ภาคีรัตน์

กรรมการ

ศาสตราจารย์ ปรีดี เกษมทรัพย์

กรรมการผู้รับผิดชอบสำนวนอุทธรณ์